

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobkyně:

M. S.

státní příslušník U.

trvale bytem U., Z. o., T. r., D., M. G.

zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem

sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2018, č. j. CPR-30249-5/ČJ-2017-930310-V238,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Příbram (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 9. 2017, č. j. KRPS-185631-51/ČJ-2016-010024. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobkyni správní

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce šesti měsíců. Současně žalobkyni stanovil dobu vycestování z území ČR do 15 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že se na ni nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

2. Žalobkyně předně upozorňuje na to, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána. Správní orgány důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, ale opomněly zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. V této souvislosti došlo i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a přijaté řešení neodpovídá okolnostem řešeného případu a nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně. Žalobkyně se neztotožňuje se závěry správních orgánů, pokud jde o charakter její činnosti, přičemž závěry žalované v podstatě kopírují závěry správního orgánu I. stupně, které žalovaná nekriticky přijímá. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by na území ČR vykonávala nelegální činnost, neboť měla veškeré doklady řádně vyřízené a na území ČR byla vyslána svým polským zaměstnavatelem. Ač u jiné firmy, tak stále pracovala pro polského zaměstnavatele, který jí poskytoval mzdu. Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro vedení samotného řízení o správním vyhoštění. Má platné pobytové oprávnění na území Polska, přičemž to jí rovněž umožňuje výkon zaměstnání. Žalobkyně byla zajištěna při práci na území ČR a nijak nezastírá, že zde pracovala. Činila tak v souladu se zákonem, přičemž pro výkon své činnosti v ČR nepotřebovala povolení k zaměstnání, neboť sem byla vyslána zahraničním zaměstnavatelem. Závěry správního orgánu I. stupně považuje za rozporné s evropskou legislativou. Je zaměstnankyní polské společnosti, která byla najata k provedení díla na území ČR. Princip volného pohybu služeb mimo jiné umožňuje, aby právnické osoby usazené v jednom členském státě dočasně nabízely a poskytovaly služby v jiném členském státě. Zaměstnavatel žalobkyně zcela v souladu s evropskou legislativou získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti na celém území EU. Zcela logicky a v souladu s platným právem pak plní zakázky prostřednictvím zaměstnanců v pracovním poměru, mezi něž patří i žalobkyně. Zakázky může plnit i na území jiných členských států, aniž by pracovníci z třetích zemí potřebovali pracovní povolení. Žalobkyně tedy má povolení k pobytu na území Polska, které jí opravňuje k výkonu práce pro polského zaměstnavatele a nijak ji neomezuje v tom, v jakém rozsahu bude pro tohoto zaměstnavatele pracovat.
3. Žalobkyně dále zdůraznila, že je pouhým zaměstnancem a nevybírá si, kde bude působit. Ze strany zaměstnavatele je jí přidělen pracovní úkol a ten je povinna vyplnit. Zaměstnanec je povinen řídit se pokyny zaměstnavatele a i kdyby se skutečně jednalo o nelegální řetězení smluvních vztahů, žalobkyně poukazuje na to, že je práva neznalou dělnicí. Získala povolení k pobytu na území Polska, které jí opravňuje i výkonu závislé práce. Našla si v Polsku zaměstnání a splnila všechny požadavky, které jsou na ni právním řádem kladeny. Zaměstnavatel ji poslal vykonávat práci na svou zakázku, tedy vydala se plnit zadané pracovní úkoly. Sám správní orgán I. stupně přitom konstatuje, že je otázkou, zda žalobkyně rozuměla tomu, co je ve smlouvách uvedeno. Nelze ji tedy postihovat za případné pochybení zaměstnavatele. Byla přesvědčena, že všechny podmínky pro zaměstnání na území Polska splnila, její vyslání mimo území Polska bylo smluvně podchyceno a českým orgánům oznámeno. V tomto ohledu je proto napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření. Jak jeho forma, tak délka vyhoštění, jsou nepřiměřené a neadekvátní okolnostem případu. Současně je nutno též

vážít následky, které má uložené správní vyhoštění pro život žalobkyně a její možnost cestovat po území EU. Správní orgány měly i jiné možnosti řešení a měly přistoupit k variantě, která by umožňovala žalobkyni dobrovolné opuštění území ČR případně jinou formu ukončení. Žalobkyně poukazuje na zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Za současné situace žalobkyně s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska. V tomto ohledu je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého života.

4. Žalobkyně namítá též neprovedení relevantních důkazů a prověření podstatných skutečností k otázce vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Objasnění vztahů jednotlivých společností a zejména nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k objasnění podstatných skutečností, o kterých správní orgány spekulují. Správní orgány zcela nedostatečně zjistily stav věci, zejména o okolnostech vyslání žalobkyně na území ČR. Bylo na místě vyslechnout osoby ze subjektů do poskytnutí služby v dané věci zainteresovaných. Žalobkyně pak poukazuje i na to, že rovněž prakticky neměla možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto ohledu namítá nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně sice uvádí hlediska nastíněná v § 174a zákona o pobytu cizinců, prakticky se však nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobkyně. Rozhodnutí je formalistické a dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika případu, což je v rozporu se zákonem a rovněž tak zaběhlou praxí. Přitom v případě vyhoštění žalobkyně je prakticky nemyslitelný návrat do ČR. Pokud jde o zásah do soukromého života, je nutno konstatovat, že správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobkyně. Je však potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně rovněž k otázce přiměřenosti rozhodnutí namítá, že není nijak hodnocen fakt, že má povolen legální pobyt na území Polska. Poukázala i na otázku účelnosti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění v situaci, kdy krátce po zahájení daného řízení již území ČR opustila.
5. Dále pak žalobkyně upozornila na to, že správní orgány zcela nedostatečně posoudily otázku možnosti vycestování, zejména zda by jí v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobkyni není z provedeného posouzení vůbec zjevné, jak ke svým závěrům správní orgány dospěly, neboť podklady ve spise absentují. Posouzení této otázky je provedeno způsobem, který nedává žalobkyni žádnou možnost reagovat na důvody, pro které je konstatován závěr o bezpečném návratu do země původu. K posouzení hrozby vážné újmy žalobkyně poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí č. j. 5 Azs 28/2008-61, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně, a kde tento konstatuje. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82 pak žalobkyně dodala, že má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, kteréžto skutečnosti se však správní orgán nesnažil v průběhu řízení nijak zjišťovat. Závěrem pak žalobkyně poukázala na to,

že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která také není přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoliv správní orgán konstatuje, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť se jedná o dlouhou dobu, přičemž vyhoštění ve výměře 1 roku není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobkyně, přičemž je i v rozporu se správní praxí správního orgánu I. stupně, který obvykle v obdobných případech ukládá vyhoštění na 6 měsíců. Jedná se o několik dní údajné nelegální práce, přičemž žalobkyně je trestně-právně zachovalá, vždy pobývajíc na základě řádného povolení k pobytu. Žalobkyně současně upozornila na nepřiměřenost rozhodnutí ve vztahu k délce doby, která uplynula od zahájení řízení. Vyhoštění z území více jak po dvouletém řízení je opatřením zcela nadbytečným a nepřiměřeným situaci. Vydání rozhodnutí, které má být učiněno v řádech dnů, po uplynutí více než dvou let, při zahrnutí skutečnosti, že žalobkyně vycestovala z území ČR prakticky ihned po zahájení řízení, by mělo být v rozhodnutí zohledněno. Pokud měl správní orgán za to, že žalobkyně porušila právní předpisy, mohl toto porušení konstatovat bez uložení správního vyhoštění.

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě toliko uvedla, že trvá na závěrech plynoucích z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalované správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž délka uloženého opatření je adekvátní jednání, jehož se žalobkyně dopustila. Pokud jde o zmiňovanou délku řízení, žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu, po jejímž uplynutí by již nebylo možné správní vyhoštění uložit.
7. Ze správního spisu soud v dané věci především ověřil, že dne 26. 5. 2016 byla provedena pobyťová kontrola cizích státních příslušníků v areálu společnosti C. f. c. v obci Ž., na základě které bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území ČR na základě polského dlouhodobého víza typu D, které ji opravňuje ke vstupu a pobytu na území ČR a neopravňuje ji vykonávat na území ČR pracovní činnost, žalobkyně však pracovala ve výrobních prostorách uvedené společnosti (úřední záznam správního orgánu I. stupně ze dne 26. 5. 2016, č. j. KRPS-185631-1/ČJ-2016-010023-SV). Téhož dne pak správní orgán I. stupně zahájil se žalobkyní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (oznámení č. j. KRPS-185631-9/ČJ-2016-010023-SV) a provedl její výsledek za účasti ustanoveného tlumočníka. Žalobkyně v rámci výsledku mimo jiné uvedla, že do ČR přijela za prací, tu zde neměla domluvenou, ale má zde známé, kteří jí nabídli práci ve společnosti C., kde pracovala od 16. 5. 2016. Nikde nic nikomu nepodepsala, pracovat začala na základě dohody s „V.“ Uvedla, že nemá povolení k zaměstnání od Úřadu práce ČR a k předloženým polským dokumentům dodala, že podpisy na těchto písemnostech nejsou její. Uvedla, že na Ukrajině pobývá její manžel, dcera, syn, matka a 3 vnoučata. Vrátit se může na adresu svého trvalého bydliště na Ukrajině, na území ČR nemá žádné kulturní ani sociální vazby, ve vycestování na Ukrajinu jí nebrání žádná překážka, její zdravotní stav je pořádku (protokol správního orgánu I. stupně č. j. KRPS-185631-12/ČJ-2016-010023-SV).
8. Součástí správního spisu jsou dále mimo jiné kopie cestovního dokladu žalobkyně, pracovní docházka ze dne 26. 5. 2016 (v níž je jméno žalobkyně uvedeno), a dále smlouva o provedení práce ze dne 24. 5. 2016 (včetně dodatku k této smlouvě o vyslání na služební cestu ze dne 25. 5. 2016) uzavřená mezi společností P. SP. Z O.O a žalobkyní. Dále je součástí správního spisu sdělení Úřadu práce ČR ze dne 8. 6. 2016, podle něhož žalobkyně nemá vydáno povolení k zaměstnání s tím, že v centrální databázi cizinců je přihlášena zaměstnavatelem H. M. M. A., s. r. o., s tím, že podle informační karty se jedná o vyslání

cizince na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Ve správním spise je též založen překlad polského „Celostátního soudního rejstříku“ týkající se společnosti P..

9. Jak ze správního spisu v dané věci mimo jiné dále plyne, správní orgán I. stupně provedl výsledkem M. F., jednatelky společnosti H.M.M. A., k níž byla žalobkyně na základě shora zmíněného dodatku ke smlouvě o provedení práce vyslána na služební cestu. Jak při výsledku uvedla, se společností P. má uvedená společnost, jejíž je jednatelkou, uzavřenou smlouvu o dílo nebo smluvní příkaz. Uvedla dále, že žalobkyni zná, kdy a kde podepsala smlouvu se společností P. však neví. Dodala, že její společnost měla ve firmě C. osobu, která úkolovala žalobkyni k práci. Správní orgán I. stupně si pak opětovně vyžádal u Ministerstva vnitra stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně (stanovisko ze dne 30. 7. 2017, č. j. KRPS-185631-46/ČJ-2016-010022-SV).
10. Správní orgán I. stupně pak v návaznosti na to shora již označeným rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017 dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce šesti měsíců. Současně žalobkyni stanovil dobu vycestování z území ČR do 15 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že se na ni nevztahuje důvod znemožňující vycestování. Jak v odůvodnění mimo jiné uvedl, žalobkyně ve firmě C. prováděla práci při balení baget, a to pravidelně a soustavně od 16. 5. 2016 do dne pobytové kontroly. Došlo tak k naplnění znaků závislé práce směrem k tomuto zaměstnavateli. Poukázal dále mimo jiné na to, že podepsání jakýchkoliv smluv s polským zaměstnavatelem žalobkyně popřela, v Polsku nepracovala a ani tam nebyla. Proti tomuto rozhodnutí pak podala žalobkyně dne 29. 6. 2017 odvolání, v němž uplatnila obdobnou argumentaci jak v nyní projednávané žalobě, které žalovaná rozhodnutím napadeným touto žalobou zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila
11. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
13. Ve vztahu k námitce žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně je zřejmé, z jakých podkladů správní orgány obou stupňů vycházely (obsah správního spisu již byl reprodukován výše) a podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Především je třeba v této souvislosti poukázat na to, že žalobkyně nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání

rozhodnutí. Za těchto okolností mohl soud taktéž toliko v obecné rovině dospět k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 3/2008-78). Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení toho, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, v tomto ohledu vyslechl samotnou žalobkyni, dále též jednatečku společnosti H.M.M. A. a provedl důkaz dostupnými listinami (včetně těch týkajících se pracovněprávního vztahu žalobkyně). Soud má za daného stavu věci za to, že na základě těchto důkazů byly zjištěny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní v areálu společnosti C.. Zde je ostatně nutno znovu připomenout, že i odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo spíše obecného charakteru.

14. Pokud pak jde o otázku přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně, i zde lze v návaznosti na výše uvedené vyjít z toho, že všechny významné skutečnosti byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to zejména výsledkem žalobkyně, která především měla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní. Ani v žalobě žalobkyně nezmínila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
15. Krajský soud se pak neztotožňuje ani s tvrzením žalobkyně, že neměla prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci. Jak ze správního spisu plyne, mohla se k nim vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnicka učinila, a nic ji nebránilo učinit tak ani kdykoliv poté. Žalobkyně byla již v řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem. Správní orgán I. stupně umožnil žalobkyni před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům, čehož ostatně žalobkyně prostřednictvím svého zástupce využila (a v návaznosti na to správní orgán I. stupně ještě doplnil dokazování výsledkem jednatečky společnosti H.M.M. A.). Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k jejímu rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Nadto soud poukazuje na to, že není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně, jestliže její rodina bydlí na Ukrajině (manžel, dcera, syn, matka a 3 vnoučata), na území ČR nežije žádný příbuzný žalobkyně ani osoba jí blízká a nemá zde žádné sociální ani kulturní vazby.
16. Ve vztahu k námitce týkající se závěru žalované, že žalobkyně na území ČR pracovala bez povolení k výkonu zaměstnání, kdy žalobkyně upozorňuje především na to, že měla platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a v ČR legálně pracovala jako zaměstnanec polského zaměstnavatele, zdejší soud jako již učinil v jiných obdobných

věcech (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2018, č. j. 53 A 2/2017-13) předně uvádí, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území ČR (v tomto případě v areálu společnosti C. f. c.) svým charakterem naplňuje znaky závislé práce, jak ji definuje mimo jiné viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35. Nelze totiž především přehlédnout, že sama žalobkyně uvedla, že za práci přijela rovnou do ČR (v Polsku vůbec nebyla), její známí jí nabídli práci přímo ve společnosti C., kde pracovala od pondělí 16. 5. 2016. Předložená dokumentace týkající se jejího pracovněprávního vztahu vzniklého v Polsku a následného vyslání do ČR ke společnosti H.M.M. A. jsou datovány až dnem 24. 5. resp. 25. 5. 2016. Lze jen stěží předpokládat, že žalobkyně by se při své výpovědi skutečně již dne 26. 5. 2016, kdy navíc uvedla, že žádné dokumenty nepodepsala, mylila, pokud jde o určení dne, od kterého danou práci vykonávala. Tento rozpor nedokázala vysvětlit při výslechu ani jednatelka společnosti H.M.M. A.. Práci žalobkyně vykonávala při rovnoměrně rozvržené pracovní době (od 6.00 hod do 13.00 hod nebo do 17.00 hod.) a byla jí při práci v areálu dané společnosti rovněž evidována docházka. Žalobkyně nepopírá, že by v provozovně uvedené společnosti vykonávala závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konala pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který ji vyslal k výkonu práce k dané společnosti. Odhlédne-li soud od časového rozporu zahájení práce v areálu uvedené společnosti a uzavřením příslušných smluv s polským zaměstnavatelem (viz výše), je třeba k povolení k pobytu i k zaměstnání vydané žalobkyni Polskou republikou (vízum typu „D“) i v této věci zopakovat, že jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států EU po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území ČR. Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány ČR (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což správní orgán I. stupně ověřil dotazem u Úřadu práce ČR, ostatně potvrdila to i sama žalobkyně.

17. Pokud jde o samotnou otázku, zda výkon zaměstnání žalobkyní na území ČR je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány, k té je třeba uvést, že výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu EU, na území ČR je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, tímto zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území ČR na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v období května 2016), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
18. Výjimku z daného pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání

cizince, který byl vyslán na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU. Výkladem tohoto ustanovení se přitom již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31. Dospěl zde především k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území ČR jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území ČR vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území ČR jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do ČR jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

19. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud v dané věci k závěru (odhlédne-li se od výše již opakovaně zmiňovaného rozporu spočívajícího v tom, že žalobkyně vykonávala práci v rámci areálu společnosti C. ještě před uzavřením výše označeným smluv s polským zaměstnavatelem), že plnění, které měl podle tvrzení žalobkyně polský zaměstnavatel poskytnout na území ČR, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti (zhotovení díla), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly. V provozovně společnosti C. vykonávala žalobkyně shodnou práci jako kmenoví zaměstnanci této společnosti (balení baget), byla zde evidována její docházka. Z výpovědi žalobkyně pak nevyplývalo, že by v průběhu výkonu práce u dané společnosti byla řízena či kontrolována ze strany polského zaměstnavatele, ostatně z hlediska výše popsaného časového rozporu by nic takového ani nebylo možné. V nyní projednávané věci tedy nelze dovodit, že by v průběhu výkonu práce u společnosti C. bylo zachováno přímé pouto žalobkyně a jejího polského zaměstnavatele, tedy že konala práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek. Z toho plyne, že k vyslání žalobkyně na území ČR došlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES. V návaznosti na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené ve výše citovaném rozsudku se pak zdejší soud zabýval i tím, zda žalobkyně, jež byla vyslána na území ČR jako pracovní síla, vykonávala svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky, tedy zda její vyslání do ČR bylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaná tímto aspektem výslovně nezabývala, vedly správní orgány dokazování v dané věci i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel v této souvislosti především z toho, že polský zaměstnavatel uzavřel se žalobkyní pracovní smlouvu až poté, co přicestovala na území ČR. Tato skutečnost též vysvětluje, proč je na smlouvě uvedeno bydliště žalobkyně na české adrese. Předložený dodatek ke smlouvě týkající se vyslání do ČR lze tedy označit pouze za formální listinu, neboť žalobkyně se v té době již nacházela na území ČR. Žalobkyně v Polsku zjevně ani nepracovala. Ostatně předmětem podnikání společnosti P. je dle podkladů obsažených ve správním spise *„činnost související s vyhledáváním pracovních*

místa získávání pracovníků“. Tyto vzájemně souladné podklady rozhodnutí ústí v jediný závěr, a sice že žalobkyně nekonala pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost, ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-polském znění, svědčí o záměru polského zaměstnavatele vyslat žalobkyni na území ČR.

20. Na základě všech výše uvedených skutečností tedy podle soudu lze akceptovat závěr, že pravou podstatou výkonu práce žalobkyně na území ČR nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jejím polským zaměstnavatelem příjemci služby na území ČR, ale že podstatou činnosti jejího polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost pak nelze podřadit pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, naopak spadá pod § 95 odst. 1 téhož zákona. Žalobkyně tedy mohla konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR. Takové povolení však neměla, tedy byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání. V tomto ohledu tedy soud uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat práci pro shora označenou společnost na území ČR. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci (zaměstnání) na území ČR bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13).
21. K výše uvedenému je nutno dodat, že pro danou věc není rozhodné, zda žalobkyně o tom, že potřebovala pro výkon práce na území ČR povolení k zaměstnání, věděla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011-80, v tomto ohledu dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“* Nelze v této souvislosti ani přisvědčit argumentaci žalobkyně, že jen konala práci podle pokynů polského zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobkyně vykonávala na území ČR závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobkyní a jejím polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal (jde *de facto* o dočasné přidělení žalobce k české společnosti do ČR) a udělením dispozic žalobkyni, v jejichž důsledku porušila zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobkyni „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobkyně, ač v zaměstnaneckém poměru a neznala českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území ČR v souladu s právními předpisy. Za tím účelem je sama povinna přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného

povolení i dalším subjektům.

22. K námitce žalobkyně týkající se povahy uloženého opatření (správního vyhoštění) a účelnosti uložení takového opatření soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 289/2017-31, bod 45). Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území a jeho uložení nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území ČR vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu. Uložení správního vyhoštění pak nebránilo žalobkyni ani v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je pak spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území EU [§ 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobkyně s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území EU. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území EU. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům EU. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány ČR bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, co byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu EU, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území EU, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobkyni v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobkyni nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu EU. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b).
23. Důvodnou pak soud neshledal ani námitku, podle níž správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně a své závěry nedostatečně odůvodnily. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah

do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle zdejšího soudu správní orgány v dané věci zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sama žalobkyně, která má však za to, že je posoudily mechanicky a nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi samotné žalobkyně žijí členové její nejužší rodiny na území Ukrajiny. Žalobkyně přicestovala na území ČR pouze z důvodu výdělků. K integraci žalobkyně do české společnosti nedošlo, sama o to ani neusilovala. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobkyni nejbližší rodinné vztahy váží k zemi, jejíž je občankou, nikoliv k ČR či jinému členskému státu EU. Dále zohlednily i zdravotní stav žalobkyně, jež ho sama označila za dobrý, takže potřebu jejího setrvání na území ČR nelze odůvodnit ani nepříznivým zdravotním stavem. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu i zaměstnání vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobkyně vedla na území kteréhokoli členského státu EU. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že jí v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území EU, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu.

24. Pokud pak jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě opakovaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra, žalovaný pak v řízení o odvolání žalobkyně nechal zpracovat ještě další závazné stanovisko (ze dne 13. 3. 2018, č. j. MV-2684-2/OAM-2018. Daná stanoviska se přitom výslovně zabývají i bezpečnostní situací v zemi původu žalobkyně, přičemž shodně vychází z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobkyně nicméně bydlí v Z. oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014-17). Za této situace bylo povinností žalobkyně prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ona osobně by pravděpodobně byla vystavena jako civilistka útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobkyně již utrpěla vážnou újmu nebo byla vystavena přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně

žalobkyně pobývala, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobkyně dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobkyně stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015-24). Žalobkyně ve správním ani soudním řízení neprokázala, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena. Žalobkyně nebydlela v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi. Žalobkyně neuvedla v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilistka terčem svévolného násilí.

25. V neposlední řadě pak žalobkyně napadla též nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ve vztahu ke stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území EU. Zde je třeba označit za zcela nepřiléhavou tu část žalobní argumentace, podle níž napadené rozhodnutí neodpovídá samotné praxi správních orgánů, které v obdobných případech ukládají správní vyhoštění na 6 měsíců. V dané věci totiž bylo žalobkyni uloženo vyhoštění právě v délce 6 měsíců a nikoliv vyšší (jak žalobkyně v žalobě naznačuje). K tomuto okruhu žalobních námitek je pak třeba ještě uvést, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že správní orgány délku sporné doby nevysvětlily. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zjevně přihlédl k délce nelegálního výkonu zaměstnání na území ČR a na druhou stranu zdůraznil, že žalobkyně od počátku řízení spolupracovala a nevyhýbala se odpovědnosti za své jednání. Rozsahem stanovené doby se pak v napadeném rozhodnutí zabývala k odvolací námitce žalobkyně i žalovaná, která se se souvisejícími závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila. Lze mít za to, že správní orgány vzaly do úvahy pro danou otázku rozhodující okolnosti (především závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání). Pokud pak jde o žalobkyní zmiňovanou délku doby, která uplynula od zahájení řízení, je třeba jí přisvědčit v tom, že celková délka je pro daný druh řízení a za okolností projednávané věci skutečně nepřiměřená. Jde-li o vliv délky správního řízení na délku uloženého vyhoštění, zde si je soud samozřejmě vědom trestněprávního zohledňování délky vedeného řízení na výši uloženého trestu, správní vyhoštění je nicméně ze své povahy opatřením spíše preventivním než sankčním a dané řízení nemá povahu správního řízení trestního (srov. výše již zmiňovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, případně i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010). Proto ani žalobkyní zmiňované a správními orgány neprovedené zohlednění délky řízení na délku uloženého vyhoštění nečiní správní úvahu žalované nezákonnou. Lze tedy uzavřít, že stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU, v délce 6 měsíců, není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní ve smyslu dosažení intenzity nezákonnosti.
26. Vzhledem k tomu, že soud žádnou z uplatněných žalobních námitek neshledal důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci úspěšně žalované žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. srpna 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce